

ПУХНАСТА ПОДРУЖКА

Ми живемо у **ве-лі-ко-му міс-ті**, у сучасній багатоповерхівці. Неподалік нашого будинку є **гáр-ний парк**, куди ми ходимо гуляти з батьками. І **вліт-ку**, і **взім-ку** там дуже красиво.

Це сталося **ми-ну-ло-ї зи-мі**. Такого морозного і сніжного **січ-ня** я й не пам'ятаю! Звісно, добре сидіти в затишній і теплій **кім-на-ті** та чекати на **сма-чну́ ве-че́-рю**, що готує **ма-ту́-ся**... А от тим, хто мешкає на вулиці, не позаздриш! **Хó-ло-дно, гó-ло-дно!** Ми з батьком зробили декілька годівниць і прив'язали їх до гілок на деревах, щоб **пта-шкі** могли поїсти зерен і **хліб-них** крихт.

Якось одного **ра́н-ку** я прокинувся від стукання **у ві-кно́**. Хтось дуже настирливо намагався мене **ро-збу-ді-ти**. Я встав, підійшов до вікна й не зміг стримати вигук! Знаєте, кого я там побачив? На карнизі сиділа маленька пухнаста **бі-ло-чка** і стукала лапкою у скло!

Вона так змерзла і зголодніла, що навіть забула **про страх!** Добре, що в мене було соняшникове **на-сі-ння**. Я швиденько відчинив вікно і насипав насіння на карниз. **Бі-ло-чка по-ча-ла́ їс-ти**, а я уважно її розглядав. У неї була чудова **сі-ре́нь-ка шуб-ка** і дуже пухнастий **хво́с-тик**. Маленька **го́с-тя** поїла і кудись пострибала. А я ще довго розмірковував, як вона дісталася мого **бу-дін-ку**, як змогла подолати відстань від **па́р-ку**. Дива та й годі! Того самого дня я **по-про-сі́в ма-ту́-сю** купити мені **лі-со-ві́х го-рі́ш-ків**. І наступного **ра́н-ку** вже заздалегідь насипав їх за вікно. І щоб ви думали? **Бі-ло-чка** знову прийшла до мене. Схоже, **горі́ш-ки** їй дуже сподобались! Вона стала навідувати мене **що-дня́**, і лише **ма-ту́-ся** дивувалася, що я так швидко впорався з **го-рі́-ха-ми!**